

Arrest

nr. 251 250 van 19 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 30 december 2018 samen met haar drie minderjarige kinderen, diende op 18 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 april 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 26 april 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 18/01/2019

Overdracht CGVS: 15/03/2019

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 19 juli 2019 van 13u44 tot 16u16 in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester DAVILA, stond u bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, M.D.D.C.D.A., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 01 oktober 1981 in Usulután, El Salvador. Daar bent u ook altijd blijven wonen totdat u het land hebt verlaten. Nadat u negen jaar school hebt gelopen ging u op het land werken, om uw vader te helpen. Later hebt u ook nog in het hotel gewerkt en tenslotte bent u begonnen met een eigen zaak: een winkeltje in het huis van uw schoonmoeder.

U bent verwickeld in een echtscheiding met E.D.A. Jullie hebben samen drie minderjarige kinderen die zich bij u in België bevinden. Ongeveer 13 jaar geleden vertrok uw man naar de Verenigde Staten omwille van economische motieven. Het was de bedoeling dat jullie hem op latere datum zouden achterna reizen, maar sinds enkele jaren hebben jullie geen contact meer.

Omdat er in toenemende mate benedeleders in het straatbeeld verschenen en uw oudste kinderen de leeftijd hadden bereikt dat ze wel eens door de bende benaderd zouden kunnen worden, vreesde u voor hun veiligheid. U had ook economische moeilijkheden, wat er niet op vooruit werd geholpen door het feit dat de benedeleders uw koopwaar kwamen opeisen bij wijze van 'geschenk'.

U besloot het land te verlaten met financiële steun van uw familie en schoonfamilie en reisde samen met de echtgenoot van uw zus J.A.A.C. (CG-nummer (...) en O.V.-nummer (...)), die om redenen die totaal los staan van uw problemen is vertrokken uit El Salvador, naar België. Jullie kwamen aan op 30 december 2018 en dienden op 18 januari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer vermoord of verkracht te worden door benedeleders of dat uw kinderen zouden worden vermoord, ontvoerd, verkracht of gedwongen gerekruteerd door de bendes.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, de paspoorten van uw kinderen, de geboorteaktes van uzelf en uw kinderen, de uitreisvergunning van uw kinderen, uw huwelijksakte, facturen van koopwaar, en mediaberichten over de algemene situatie in El Salvador. Uw advocaat heeft via mail op 24 juli nog vier foto's van uw winkelruimte laten toevoegen aan het dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat uw profiel als winkelluitbater op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, temeer dat uit uw verklaringen blijkt dat u slechts zeer kortstondig handelsactiviteiten hebt uitgeoefend (CGVS, p.9).

Doorheen uw verklaringen hebt u trouwens geen geloofwaardige concrete elementen aangehaald die in uw hoofde een gegronde vrees of een reëel risico zouden doen vermoeden. Hierbij moet om te beginnen al worden verwezen naar uw verklaringen bij DVZ, waar u benadrukte dat u zelf nooit werd afgeperst (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U verklaart dat dit interview bij DVZ goed is verlopen en bent van mening dat u er een goede samenvatting hebt gegeven van uw problemen (CGVS, p.2). Het is dan ook weinig ernstig dat u nu plots verklaart dat u renta moest betalen, waartoe u niet langer de middelen had (CGVS, p.9,11). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken ontkent u niet dat u zoiets hebt gezegd, maar beweert u plots dat u soms woorden gebruikt die u niet begrijpt en dat u niet weet of renta moeten betalen eigenlijk een vorm van afpersing is. U voegt daar nog aan toe dat u zich niet alles wilt herinneren wat u hebt meegemaakt (CGVS, p.11). Het is echter volstrekt niet aannemelijk dat u zich bij het beschrijven van de vrees die u zegt te koesteren zou hebben bediend van woorden die u niet begrijpt, of niet bereid was om alle elementen te herinneren waarop u dergelijke vrees baseert. Evenmin hebt u enige medische documenten neergelegd waaruit zou blijken dat de werking van uw geheugen in verregaande mate is aangetast. In elk geval moet worden herhaald dat dergelijke vorm van afpersing, het feit dat benedeleden af en toe snoep, frisdrank of brood of uw kosten consumeerden, of andere vormen van diefstal zoals benedeleden die uw koopwaar opeisen (CGVS, p.11) geenszins ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Bovendien volstaan de door u aangehaalde feiten en elementen op zich niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) aan te tonen. Hierbij kan nog aangestipt worden dat uit de informatie aanwezig in uw administratief dossier bovendien blijkt dat in El Salvador afpersing en het betalen van renta een wijdverspreide en alomtegenwoordige praktijk is waarmee veel Salvadoranen en bedrijven in aanraking komen. U maakt overigens ook geen melding van concrete incidenten of bedreigingen die tot uw vertrek hebben geleid en verwijst integendeel naar economische moeilijkheden die werden verzwaard door het gedrag van de benedeleden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.9,10,11). Na uw vertrek is ook niemand meer naar u op zoek gegaan en u maakt geen melding van enige problemen die uw schoonmoeder, in wiens huis u de winkel had ingericht en die er nog altijd woont, zou hebben gekend (CGVS, p.8,11). Er is dus niets dat er op wijst dat deze bende enige belangstelling voor u aan de dag heeft gelegd. Het CGVS wenst aansluitend ook op te merken dat u op 21 november 2018 reeds een paspoort hebt gehaald met de bedoeling om El Salvador te verlaten (CGVS, p.3), en dat u pas op 30 december 2018 de Schengen-zone bent binnengekomen. Dat u zo lang hebt getalmd om te vertrekken wijst er opnieuw op dat u niet bent vertrokken omwille van een concrete en individuele vrees in uw hoofde.

Dat u verder zegt te vrezen dat uw kinderen en vooral dan uw oudste dochter op school zouden kunnen worden gerekruteerd door de benedeleden die hun kinderen ook naar de school sturen (CGVS, p.7-8,9), volstaat ook niet om een gegronde vrees aan te tonen. In de eerste plaats komt u niet verder dan blote beweringen als u het daarover heeft. Verder blijken deze verklaringen zeer vaag en algemeen. Dat uw jongste dochter werd benaderd door leeftijdsgenoten die haar telefoonnummer willen hebben of in haar gezelschap wilden verkeren (CGVS, p.7-8,13) toont op geen enkele manier een nood aan internationale bescherming aan. Voorts moet uw bewering dat uw oudste dochter niet langer naar school durfde gaan (CGVS, p.9) sterk gerelativeerd te worden. Gevraagd of zij nog naar school moest gaan verwijst u immer enkel naar hogere studies, die financieel moeilijk liggen in uw gezin (CGVS, p.10). Daaruit blijkt alvast niet dat uw dochter omwille van haar profiel of van specifieke bedreigingen geen toegang had tot onderwijs.

Daar waar het CGVS betreurt dat hoger onderwijs te duur zou zijn voor uw kinderen, toont ook dit geen nood aan bescherming aan, en moet worden aangestipt dat u beschikt over een familiaal netwerk dat zich tot in het buitenland vertakt en dat uw verwanten hebben bijgesprongen zodat u voor uzelf en uw kinderen de reis naar België kon betalen (CGVS, p.6,8,9,13). Dit element is trouwens ook een sterke indicator dat het voor u mogelijk zou zijn om op een andere plaats in El Salvador te gaan wonen, indien u dat verkiest. Uw problemen zijn immers lokaal van aard en recent van datum: u verklaart dat u in 2017 uw job in het hotel hebt opgezegd zodat u de kinderen kon wegbrengen en ophalen aan de school (CGVS, p.10) en dat u pas in 2018, dus in de maanden voor uw vertrek, last had van bendeleden die verwachtten dat u hen gratis van snacks voorzag (CGVS, p.9).

Voorts merkt het CGVS op dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, geboorteaktes en huwelijksakte en uitreisvergunning van de kinderen bevestigen slechts jullie identiteit, nationaliteit, en gezinssamenstelling, punten die niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing. De facturen van koopwaar en de foto's die uw advocaat met begeleidend schrijven heeft bezorgd aan het CGVS ondersteunen uw profiel als winkeluitbater, wat zoals hierboven reeds uiteengezet op zich geen nood aan internationale bescherming aantoot. De mediaberichten over de algemene situatie in El Salvador, tenslotte, houden geen verband met de door u ingeroepen feiten. In de mate dat u hiermee verwijst naar de algemene situatie in El Salvador wijst het CGVS op wat volgt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker immers ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

- "- art. 1 van het Vluchtelingenverdrag;*
- art. 3 van het EVRM;*

- art. 48 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);”.

In hoofdorde gaat verzoekster in op de toekenning van de vluchtelingenstatus en wijst vooreerst op de toepassing van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij voert aan dat de motivering in de bestreden beslissing dat de daden van georganiseerde misdaadgroepen veeleer economisch en geenszins politiek gemotiveerd zijn, niet enkel berust op een zeer enge interpretatie van het begrip ‘politiek’, doch tevens in flagrante tegenspraak is met hetgeen in de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van Cedoca van 15 juli 2019 beschreven staat. Zij stelt dat de georganiseerde misdaadgroepen economische en territoriale macht trachten te verwerven en hierbij onwettige middelen gebruiken in weerwil van de legitieme overheid, hetgeen politiek gemotiveerde praktijken zijn. Zij citeert hierbij uit de voormelde COI Focus en besluit hieruit dat er wel degelijk een band is met het Vluchtelingenverdrag op grond van een (toegeschreven) politieke overtuiging. Verzoekster merkt verder op dat het UNHCR eveneens van mening is dat de slachtoffers van georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador kunnen vervolgd worden omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging en citeert uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016. Verzoekster stelt een risicoprofiel te bezitten als persoon die een handelsactiviteit uitoefent en slachtoffer werd van afpersing, alsook als moeder van een minderjarige die zich weigert aan te sluiten bij één van de georganiseerde misdaadgroepen en citeert andermaal uit voormelde *Guidelines* die stellen dat personen met dit profiel bescherming nodig kunnen hebben op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Zij acht de motivering in de bestreden beslissing dat een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep niet vanzelfsprekend is dan ook in strijd met de interpretatie van UNHCR. Zij citeert uit “*UNHCR Guidance note of refugee claims relating to victims of organised gangs*” van 31 maart 2010 om te staven dat voor een persoon met verzoeksters profiel, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. Verzoekster stelt nog dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet eveneens een ruime interpretatie van het begrip “*sociale groep*” vooropstelt, citeert om dit te staven uit de parlementaire voorbereidingswerken betreffende dit artikel, en benadrukt dat in het betreffende artikel de bewoordingen “*onder meer*” op een niet-limitatieve opsomming duiden en dat uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het niet het geval is dat beide benaderingen van het begrip sociale groep cumulatief aanwezig dienen te zijn.

Verzoekster besluit uit het voorgaande dat: “*Op grond van de hierboven aangehaalde elementen dient te worden besloten dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn.*”

Vervolgens gaat verzoekster in op de geloofwaardigheid van haar relaas. Waar de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van haar relaas in twijfelt trekt op grond van een tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud, geeft verzoekster aan te volharden in haar verklaringen die zij heeft afgelegd. Zij stelt als volgt: “*zij heeft op de DVZ inderdaad negatief geantwoord op de vraag of zij ooit het slachtoffer was van ‘afpersing’, daar zij in de veronderstelling verkeerde dat het fenomeen van de renta niet onder het begrip ‘afpersing’ (extorsion) valt. In het geval van verzoekende partij ging het immers niet om een geldelijke, doch om een materiële afpersing (in casu het opeisen en consumeren van koopwaar door bendeleden), die in de Salvadoraanse context als renta wordt omschreven.*” Zij meent dat dit verklaart waarom zij bij aanvang van de procedure negatief antwoordde op de vraag of zij ooit was afgeperst doch tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij renta diende te betalen.

Verzoekster benadrukt verder dat de commissaris-generaal haar niet beticht van “*flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas*”. In de bestreden beslissing, wordt volgens haar, haar vluchtrelaas niet “*fundamenteel onderuitgehaald*”, noch draagt de commissaris-generaal “*dienstige elementen aan die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid*”. Zij acht het dan ook pertinent om te verwijzen naar het principe van “*het voordeel van de twijfel*”.

Verzoekster benadrukt dat de commissaris-generaal de aangehaalde vervolgingsfeiten en het daarmee corresponderende risicoprofiel niet in twijfel trekt, met name dat zij een vorm van renta diende te betalen aan de bendeleden en dat haar oudste dochter op school werd benaderd door leeftijdsgenoten die haar nummer wilden en in haar gezelschap wilden verkeren, en dit met het oog op rekrutering door een bende. Aldus dient te worden besloten dat het aangehaalde vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is en correspondeert met meerdere risicoprofielen.

Ter conclusie merkt verzoekster nog op dat haar verklaringen tevens dienen te worden gelezen in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel. Zelfs indien er twijfels zouden rijzen bij haar verklaringen, *quod non*, dan nog kunnen deze verklaringen, in samenhang gelezen met het principe van het “*voordeel van de twijfel*”, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees voor vervolging, gelet op verzoeksters profiel en de algemene situatie in El Salvador.

Verzoekster benadrukt nog dat zij voldoet aan alle cumulatieve voorwaarden die gesteld zijn door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en dat haar op basis hiervan “*het voordeel van de twijfel*” moet worden gegund. Zij licht dit toe als volgt:

“Vooreerst heeft verzoekende partij een oprechte inspanning geleverd om haar verzoek te staven. Zo heeft zij verschillende documenten neergelegd ter ondersteuning van haar verzoek en met name van haar profiel als winkeluitbaatster (stuk 1, p. 1). Bovendien heeft ze bij wege van haar raadvrouw bijkomende verklaringen afgelegd en opmerkingen gemaakt bij de notities van haar persoonlijk onderhoud ter verduidelijking van het door haar naar voren gebrachte vluchtrelaas. Dit alles getuigt van een oprechte inspanning om haar verzoek te staven en te voldoen aan de op haar rustende medewerkingsplicht, met name het aanbrengen van alle feiten en relevante elementen opdat de Belgische asielinstanties na onderzoek een gemotiveerde beslissing kunnen nemen.

Op grond van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekende partij eveneens alle relevante elementen waarover zij beschikt heeft voorgelegd. Aangezien verwerende partij in de bestreden beslissing geen gewag maakt van het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, dient hier in casu geen verklaring voor te worden gegeven.

Verzoekende partij heeft eveneens verklaringen afgelegd die samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag. Er is in casu immers sprake van een samenhangend en aannemelijk vluchtrelaas, zeker in het licht van het specifieke profiel van verzoekende partij (zie infra punt 3). Dit vluchtrelaas is bovendien niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag, met name de vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij (zie infra punt 3).

Verzoekende partij heeft tevens haar verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend. Het tegendeel wordt evenmin opgeworpen door verwerende partij in de bestreden beslissing. Tot is eveneens vast komen te staan (zie supra punt 1) dat verzoekende partij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd: in het licht van haar specifieke profiel, de algemene situatie in Venezuela voor personen met een dergelijk profiel en de talrijke aannemelijke en samenhangende verklaringen die zij gedurende haar persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, stond reeds vast dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

Verzoekster benadrukt verder dat uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador weldegelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel, met name personen die een handelsactiviteit uitoefenen en dus het slachtoffer worden van afpersing en ouders van minderjarigen die zich weigeren aan te sluiten bij één van de georganiseerde misdaadgroepen. Zij citeren hierbij uit de voormelde COI Focus inzake de veiligheidssituatie in El Salvador en wijzen erop dat deze informatie gebaseerd is op de voormelde UNHCR “*Guidelines*”, waaruit zij tevens citeren. Zij besluit hieruit dat:

“In dit opzicht dient dus te worden opgemerkt dat in het licht van het profiel van verzoekende partij, er volgens UNHCR wel degelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador.

Verzoekende partij meent dat haar risicoprofiel correspondeert met de door haar aangehaalde feiten en dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.”

Verzoekster vraagt dat haar de vluchtelingenstatus wordt toegekend en besluit hierbij dat:

“Op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van haar risicoprofiel en de persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging die haar zijn overkomen en dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In het geval van verzoekende partij, een persoon die een handelsactiviteit uitoefent en het slachtoffer werd van afpersing én een moeder van een minderjarige persoon die zich weigert aan te sluiten bij één van de georganiseerde misdaadgroepen (zie supra punt 3), is de grond van vervolging in hoofdorde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van bendes worden beschouwd als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen bijvoorbeeld personen die zich verzetten tegen het betalen van afpersingsgeld, of die weigeren te voldoen aan bepaalde eisen van de bendes worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon die een handelsactiviteit uitoefent en het slachtoffer werd van afpersing én een moeder van een minderjarige persoon die zich weigert aan te sluiten bij één van de georganiseerde misdaadgroepen, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals de weigering om afpersingsgeld te betalen of om zijn of haar minderjarige zoon of dochter te laten rekruteren door de bendes, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om afpersingsgeld te betalen of om zijn of haar minderjarige zoon of dochter te laten rekruteren door de bendes is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag toegeven aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben afpersingsgeld te betalen of om zijn of haar minderjarige zoon of dochter te laten rekruteren door de bendes tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon die een handelsactiviteit uitoefent en het slachtoffer werd van afpersing én een moeder van een minderjarige persoon die zich weigert aan te sluiten bij één van de georganiseerde misdaadgroepen aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.”

In ondergeschikte orde gaat verzoekster in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en geeft een theoretische uitzetting hierover. Zij stelt dat zij op grond van hetgeen voorafgaat een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, met name *“ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging vanwege de criminele bendes, waarvan zij het slachtoffer was in El Salvador en waarvan zij opnieuw het slachtoffer dreigt te worden in geval van terugkeer naar El Salvador”*.

Verzoekster betwist verder de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de *“aard van het geweld in El Salvador”*. Zij voert aan dat de landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, met name de voormelde COI Focus en UNHCR *“Guidelines”* veel genuanceerder zijn en niet eenstemmig besluiten dat er in El Salvador geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict van waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Verzoekster citeert uit de voormelde COI Focus en stelt dat hieruit duidelijk blijkt dat *“de classificering van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig is. Hoewel er bronnen zijn die het door verwerende partij in de bestreden beslissing ingenomen standpunt bevestigen, zijn er ontegensprekelijk eveneens meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering van verwerende partij gebrekkig en lacunair. Het dient overigens te worden opgemerkt dat de motivering wat het onderdeel subsidiaire bescherming betreft, allerm minst uitvoerig is en dat verwerende partij niet op afdoende wijze verklaart waarom het geweld in El Salvador volgens haar niet als binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd.”*

Bovendien meent verzoekster dat, *“[I]os van het feit dat er de hierboven aangehaalde objectieve informatie erop wijst dat de classificatie van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig over de verschillende*

bronnen heen", er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor haar leven of haar persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dan ook dat, gelet op het voorgaande, een terugkeer naar El Salvador niet alleen een ernstige bedreiging uitmaken van haar leven of haar persoon wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging vanwege de criminele bendes, waarvan zij het slachtoffer was in El Salvador, maar tevens als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict betekenen en aldus een schending uitmaakt van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen. Zij stelt dat de commissaris-generaal haar relaas onvoldoende heeft geanalyseerd en "*al te gemakkelijk*" heeft besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie van verzoekster in het licht van de voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen.

In het licht van het voorgaande, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekster, kan worden gesteld dat de commissaris-generaal de zaak onvoldoende heeft onderzocht en de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd zodat verzoekster opnieuw kan worden gehoord en de commissaris-generaal aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

2.1.2. In een aanvullende nota van 1 februari 2020 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 12 oktober 2020.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekster een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeksters verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in de geloofwaardigheid van haar relaas en haar vrees voor vervolging omwille van de aangevoerde feiten en haar risicoprofiel. Hiermee doet zij echter geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt besloten dat de aangevoerde asielmotieven geen aanleiding geven tot de vaststelling van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster.

Verzoekster volhardt, ter minimalisering van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent het feit of zij afgeperst werd, in haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij niet wist dat 'renta' onder het begrip 'afpersing' valt. De Raad wijst erop dat verzoekster eraan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing reeds terecht werd geoordeeld dat deze verklaring niet kan worden aangenomen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekster haar vrees zou beschrijven met woorden die zij niet begrijpt. Waar verzoekster thans in haar verzoekschrift stelt dat er nooit een "*geldelijke*" afpersing gebeurde, wijst de Raad erop dat dit verweer klemt met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar zij uitdrukkelijk verklaarde dat de bendeleden vanaf augustus of september om geld begonnen te vragen en zelfs specificerde dat zij 75 dollar vroegen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11). De Raad is aldus bovendien van oordeel dat, ongeacht het feit of verzoekster al dan niet het begrip afpersing volledig begrijpt, van haar kan worden verwacht dat zij van bij aanvang van de procedure uitdrukkelijk zou vermelden dat zij ook renta of een geldbedrag diende te betalen aan de bendeleden.

Verzoekster vermeldde van bij aanvang van de procedure echter louter dat de benedeleden om “dingen” als “brood, snoep,…” vroegen zonder hierbij te vermelden dat zij ook geld begonnen te vragen (CGVS-vragenlijst, stuk 5, p. 1). Zij verklaarde ook uitdrukkelijk: “Wat mij betreft, ik ben nooit afgeperst geweest maar als je afgeperst wordt dan ontvoeren ze je en doden ze je.” Aldus klemmen deze verklaringen met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad is dan ook van oordeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dat zij renta diende te betalen aan de bendes ondermijnt.

Waar verzoekster verder benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat zij een vorm van renta diende te betalen aan de benedeleden, merkt de Raad echter op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat het loutere feit dat de benedeleden af en toe een snack vroegen aan verzoekster niet volstaat om te besluiten dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt en dat verzoeksters vrees op dit punt verder wordt ondergraven door de pertinente en correcte vaststellingen dat (i) verzoekster geen melding maakt van concrete bedreigingen of incidenten die tot haar vlucht uit haar land van herkomst hebben geleid, (ii) zij evenmin melding maakt van het feit dat na haar vertrek nog iemand naar haar op zoek zou zijn geweest of dat haar schoonmoeder, die woont waar de winkel werd ingericht, nog problemen heeft gekend en (iii) zij reeds op 21 november 2018 een paspoort ontving om het land te verlaten, doch slechts op 29 december 2018 effectief El Salvador verliet, wat er andermaal op wijst dat zij niet haar land van herkomst heeft verlaten omwille van een concrete en individuele vrees in haar hoofde.

Verzoekster benadrukt nog dat de commissaris-generaal niet betwist dat haar oudste dochter op school werd benaderd door leeftijdsgenoten die haar telefoonnummer wilden en in haar gezelschap wouden verkeren met het oog op rekrutering door een bende, doch zij gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing op pertinente en terechte wijze werd geoordeeld dat verzoekster op dit punt niet verder komt dan blote, vage en algemene beweringen die geen nood aan internationale bescherming aantonen. De Raad stelt in dit verband nog vast dat verzoekster bij aanvang van de procedure op geen enkel moment vermeldde dat haar dochter reeds benaderd is geweest door benedeleden doch louter in het algemeen verklaarde dat zij een vrees had dat haar kinderen zouden worden gerekruteerd (CGVS-vragenlijst, stuk 5, p. 1-2). Indien haar dochter werkelijk reeds geviseerd werd door de benedeleden kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster deze incidenten ook zou vermelden bij aanvang van de procedure wanneer haar gevraagd werd naar een overzicht van alle feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar land van herkomst. Dergelijke vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen in dit verband.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Doorheen uw verklaringen hebt u trouwens geen geloofwaardige concrete elementen aangehaald die in uw hoofde een gegronde vrees of een reëel risico zouden doen vermoeden. Hierbij moet om te beginnen al worden verwezen naar uw verklaringen bij DVZ, waar u benadrukte dat u zelf nooit werd afgeperst (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U verklaart dat dit interview bij DVZ goed is verlopen en bent van mening dat u er een goede samenvatting hebt gegeven van uw problemen (CGVS, p.2). Het is dan ook weinig ernstig dat u nu plots verklaart dat u renta moest betalen, waartoe u niet langer de middelen had (CGVS, p.9,11). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken ontkent u niet dat u zoiets hebt gezegd, maar beweert u plots dat u soms woorden gebruikt die u niet begrijpt en dat u niet weet of renta moeten betalen eigenlijk een vorm van afpersing is. U voegt daar nog aan toe dat u zich niet alles wilt herinneren wat u hebt meegemaakt (CGVS, p. 11). Het is echter volstrekt niet aannemelijk dat u zich bij het beschrijven van de vrees die u zegt te koesteren zou hebben bediend van woorden die u niet begrijpt, of niet bereid was om alle elementen te herinneren waarop u dergelijke vrees baseert. Evenmin hebt u enige medische documenten neergelegd waaruit zou blijken dat de werking van uw geheugen in verregaande mate is aangetast. In elk geval moet worden herhaald dat dergelijke vorm van afpersing, het feit dat benedeleden af en toe snoep, frisdrank of brood of uw kosten consumeerden, of andere vormen van diefstal zoals benedeleden die uw koopwaar opeisen (CGVS, p.11) geenszins ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Bovendien volstaan de door u aangehaalde feiten en elementen op zich niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) aan te tonen. Hierbij kan nog aangestipt worden dat uit de informatie aanwezig in uw administratief dossier bovendien blijkt dat in El Salvador afpersing en het betalen van renta een wijdverspreide en alomtegenwoordige praktijk is waarmee veel Salvadoranen en bedrijven in aanraking komen. U maakt overigens ook geen melding van concrete incidenten of bedreigingen die tot uw vertrek hebben geleid en verwijst integendeel naar economische moeilijkheden die werden verzwaard door het gedrag van de benedeleden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.9,10,11).

Na uw vertrek is ook niemand meer naar u op zoek gegaan en u maakt geen melding van enige problemen die uw schoonmoeder, in wiens huis u de winkel had ingericht en die er nog altijd woont, zou hebben gekend (CGVS, p.8, 11). Er is dus niets dat er op wijst dat deze bende enige belangstelling voor u aan de dag heeft gelegd. Het CGVS wenst aansluitend ook op te merken dat u op 21 november 2018 reeds een paspoort hebt gehaald met de bedoeling om El Salvador te verlaten (CGVS, p.3), en dat u pas op 30 december 2018 de Schengen-zone bent binnengekomen. Dat u zo lang hebt getalmd om te vertrekken wijst er opnieuw op dat u niet bent vertrokken omwille van een concrete en individuele vrees in uw hoofde.

Dat u verder zegt te vrezen dat uw kinderen en vooral dan uw oudste dochter op school zouden kunnen worden gerekruteerd door de bendeleden die hun kinderen ook naar de school sturen (CGVS, p.7-8,9), volstaat ook niet om een gegronde vrees aan te tonen. In de eerste plaats komt u niet verder dan blote beweringen als u het daarover heeft. Verder blijken deze verklaringen zeer vaag en algemeen. Dat uw jongste dochter werd benaderd door leeftijdsgenoten die haar telefoonnummer willen hebben of in haar gezelschap wilden verkeren (CGVS, p.7-8,13) toont op geen enkele manier een nood aan internationale bescherming aan. Voorts moet uw bewering dat uw oudste dochter niet langer naar school durfde gaan (CGVS, p.9) sterk gerelativeerd te worden. Gevraagd of zij nog naar school moest gaan verwijst u immer enkel naar hogere studies, die financieel moeilijk liggen in uw gezin (CGVS, p.10). Daaruit blijkt alvast niet dat uw dochter omwille van haar profiel of van specifieke bedreigingen geen toegang had tot onderwijs. Daar waar het CGVS betreurt dat hoger onderwijs te duur zou zijn voor uw kinderen, toont ook dit geen nood aan bescherming aan, en moet worden aangestipt dat u beschikt over een familiaal netwerk dat zich tot in het buitenland vertakt en dat uw verwanten hebben bijgesprongen zodat u voor uzelf en uw kinderen de reis naar België kon betalen (CGVS, p.6,8,9,13). Dit element is trouwens ook een sterke indicator dat het voor u mogelijk zou zijn om op een andere plaats in El Salvador te gaan wonen, indien u dat verkiest. Uw problemen zijn immers lokaal van aard en recent van datum: u verklaart dat u in 2017 uw job in het hotel hebt opgezegd zodat u de kinderen kon wegbrengen en ophalen aan de school (CGVS, p.10) en dat u pas in 2018, dus in de maanden voor uw vertrek, last had van bendeleden die verwachtten dat u hen gratis van snacks voorzag (CGVS, p.9)."

"De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, geboorteaktes en huwelijksakte en uitreisvergunning van de kinderen bevestigen slechts jullie identiteit, nationaliteit, en gezinssamenstelling, punten die niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing. De facturen van koopwaar en de foto's die uw advocaat met begeleidend schrijven heeft bezorgd aan het CGVS ondersteunen uw profiel als winkelluitbater, wat zoals hierboven reeds uiteengezet op zich geen nood aan internationale bescherming aantoot. De mediaberichten over de algemene situatie in El Salvador, tenslotte, houden geen verband met de door u ingeroepen feiten."

Op basis van de voorgaande vaststellingen en overwegingen is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen asielmotieven en deze hoe dan ook geen aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster. Aan dit oordeel wordt geen afbreuk gedaan door de opmerking in het verzoekschrift dat nergens in de bestreden beslissing sprake is van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas.

In zoverre verzoekster aanvoert dat haar profiel als ondernemer op zich volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen, merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat verzoekster louter omwille van dit profiel en haar aanwezigheid in El Salvador zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Dit wordt tevens bevestigd in de door verzoekster geciteerde UNHCR "Guidelines", waarin wordt gesteld dat "*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that persons in professions or positions susceptible to extortion, (...) may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or on the basis of their membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds.*" (p. 32). Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade aldus *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar algemene informatie volstaat hiertoe niet. Hierboven is evenwel reeds gebleken dat de door verzoekster ingeroepen feiten geen gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde kunnen aantonen.

Hetzelfde dient te worden gesteld voor verzoeksters verweer dat zij over een risicoprofiel beschikt als ouder van minderjarigen die het risico lopen om te worden gerekruteerd. Uit de beschikbare informatie kan evenmin blijken dat verzoekster louter omwille van dit profiel en haar aanwezigheid in El Salvador zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade aldus *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar algemene informatie volstaat hiertoe niet. Hierboven is evenwel reeds gebleken dat de door verzoekster ingeroepen feiten geen gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde kunnen aantonen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij omwille van de door haar aangevoerde feiten en op grond van haar risicoprofiel een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar El Salvador. Het betoog dat verzoekster in hoofdorde een toegeschreven politieke overtuiging heeft en in ondergeschikte orde deel uitmaakt van een specifieke sociale groep omwille van deze elementen kan aldus niet dienstig worden aangevoerd.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster van deze vrees geen gewag heeft gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoeksters verblijf in België voor de duur van haar asielpcedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst, aangezien verzoeksters individuele omstandigheden en de algemene situatie in El Salvador niet concreet aannemelijk maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a, of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR *Guidelines*, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), of b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP